

Arrest

nr. 227 237 van 9 oktober 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Joseph Lonckestraat 50
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van respectievelijk Montenegrijnse en Servische nationaliteit te zijn, op 5 juni 2019 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 april 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van diezelfde gemachtigde van de bevoegde minister van 19 april 2019 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 juni 2019 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 maart 2019 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Deze aanvraag werd op 19 april 2019 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.03.2019 werd ingediend door :

R., D. (R.R. ...)

Geboren te P. op 20.04.1988

Nationaliteit: Servië

K., E. (R.R. ...)

Geboren op 20.03.1988

Nationaliteit: Montenegro

Wettelijke vertegenwoordigers van:

K., E. (R.R. ...)

Geboren op 27.06.2006

K., B. (R.R. ...)

Geboren op 02.04.2008

K., S. (R.R. ...)

Geboren op 30.04.2009

K., N. (R.R. ...)

Geboren op 31.05.2010 te B.

R., E. (R.R. ...)

Geboren op 12.05.2015 te D. (Duitsland)

R., A. (R.R. ...)

Geboren op 23.09.2016 te D. (Duitsland)

Nationaliteit: Montenegro

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat zij op 24.01.2011 voor de eerste keer naar België kwamen. Hun eerste asielpprocedure werd negatief afgesloten op 08.09.2011 met een weigering vluchtelingstatus en subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op datum van 17.02.2012 dienden zij een tweede asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd afgesloten met een 'weigering van inoverweging van een asielaanvraag' door de Dienst Vreemdelingenzaken. Op datum van 12.08.2013 dienden zij een asielaanvraag in te Duitsland, het is niet duidelijk wanneer betrokkenen terugkeerden naar België. Op datum van 13.08.2014 dienden zij een asielaanvraag in in Frankrijk. Ze werden overgenomen door België op 18.12.2014.

Op datum van 19.12.2014 dienden zij hier hun derde asielaanvraag in. Deze werd afgesloten op 29.01.2015 met een beslissing 'niet-ontvankelijk' door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Na het afsluiten van deze asielaanvraag gingen betrokkenen terug naar Duitsland, waar hun twee jongste kinderen geboren zijn. Vanuit Duitsland keerden betrokkenen terug naar hun land van herkomst. Op datum van 04.01.2018 keerden zij terug naar België.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 30.07.2018 met een beslissing 'beroep verworpen' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk iets meer dan zes maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen verwijzen naar een verzoekschrift 9ter dat ontvankelijk verklaard werd en basis waarvan zij gedurende enige tijd in het bezit waren van een legaal verblijf, maar dat deze aanvraag later ongegrond werd afgesloten. Echter, deze informatie strookt niet met de informatie uit ons administratief dossier. Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat zij drie maal een aanvraag 9ter indienden en dat al deze aanvragen onontvankelijk werden afgesloten.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij opgevangen worden door een familielid, met name K., S. (R.R. ...) die erkend werd als vluchteling. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien bewijzen betrokkenen de familieband niet. Het louter vermelden van betrokken persoon is onvoldoende om aanvaard te worden als bewijs van een familieband. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun vijf oudste kinderen hier vanaf de kleuterschool ononderbroken naar school gaan. Ter staving hiervan leggen ze een schoolattest voor van lopend schooljaar evenals een attest van schoolbezoek van 07.02.2014 tot 21.04.2014 voor de vier oudste kinderen. Allereerst wijzen we erop dat betrokkenen niet aantonen dat zij hier een ononderbroken scholing hebben vanaf de kleuterklas, integendeel.

Het administratief dossier bevat zeer weinig bewijzen van scholing: uitsluitend voor het lopende schooljaar en voor de periode van 07.02.2014 tot 21.04.2014. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat betrokkenen België herhaaldelijk verlaten hebben, met name voor een asielaanvraag d.d.12.08.2013 in Duitsland, een asielaanvraag d.d. 13.08.2014 in Frankrijk (met overname door België op 18.12.2014). Betrokkenen verklaren zelf na hun derde asielaanvraag naar Duitsland gegaan te zijn waar ook hun twee jongste kinderen geboren zijn in 2015 en 2016. Vanuit Duitsland zijn ze teruggekeerd naar hun land van herkomst om pas op 04.01.2018 naar België terug te keren. Van een ononderbroken scholing sinds de kleuterschool is dan ook absoluut geen sprake.

Bovendien kan het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat vijf van hun kinderen hier geboren zijn, dat zij steeds in België gewoond hebben, dat zij geen enkele band zouden hebben met Montenegro of Servië, dat de kinderen veel beter Nederlands zouden praten dan hun moedertaal waardoor het vanuit pedagogisch en psychologisch oogpunt onverantwoord zou zijn hen terug te sturen. Ze verwijzen ter zake naar het

Nederlandse systeem van het kinderpardon. Echter, geen enkele van de hier aangehaalde beweringen wordt ondersteund door de objectieve informatie beschikbaar in het administratief dossier. Bij huidige aanvraag 9bis worden de geboorteaktes van de kinderen voorgelegd. Daaruit blijkt de vier oudste kinderen geboren werden te Berane, Montenegro en de twee jongste kinderen te Dresden, Duitsland. De bewering dat vijf van hun kinderen hier geboren zijn, is aldus manifest foutief. Wat betreft de bewering dat de kinderen steeds in België gewoond hebben, ook deze bewering is manifest foutief zoals blijkt uit het voorgaande. Wat betreft de bewering dat de kinderen veel beter Nederlands zouden praten dan hun moedertaal, betrokkenen maken dit absoluut niet aannemelijk. Gezien de zeer gebrekkige scholing van de kinderen in België, gezien hun lange verblijf in Duitsland evenals in het land van herkomst, is het niet aannemelijk dat de kinderen beter Nederlands spreken dan hun moedertaal. Dit wordt verder ondersteund door de vaststelling dat het administratief dossier geen enkel bewijs bevat van eventuele taallessen gevolgd door de ouders. Dit maakt het zeer ongeloofwaardig dat betrokkenen in huiselijke sfeer niet hun moedertaal zouden spreken en dat zij hun kinderen niet zouden opvoeden in deze taal. Wat betreft de verwijzing naar het Nederlandse kinderpardon, betrokkenen doen via huidige aanvraag 9bis een beroep op de Belgische wetgeving terzake. Indien zij zich willen beroepen op de Nederlandse wetgeving dienen zij zich te richten tot de Nederlandse autoriteiten, niet de Belgische. Betrokkenen maken het aldus niet aannemelijk dat een terugkeer voor de kinderen vanuit pedagogisch en psychologisch standpunt onverantwoord zou zijn. Deze elementen kunnen dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat er geen redenen van openbare orde en/of veiligheid zijn in hoofde van betrokkenen, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij al acht jaar ononderbroken in België zouden verblijven, dat zij een behoorlijke passieve en actieve kennis van het Nederlands zouden hebben, dat zij verregaand geïntegreerd zouden zijn, dat zij hier tewerkstellingsmogelijkheden zouden hebben, dat zij diverse contacten zouden hebben met werkgevers die hen een arbeidscontract zouden willen geven en dat zij bereid zouden zijn aanvullende actuele bewijzen voor te leggen van hun duurzame lokale verankering) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkenen geen enkel stuk voorleggen met betrekking tot hun integratie.
(...)"

Tevens op 19 april 2019 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie beslissingen ten aanzien van beide verzoekers en hun kinderen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13). Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing, waarvan de motieven telkens luiden als volgt:

"(...)
[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen zeven (7) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:
De asielprocedure van betrokkene, ingediend op 15.01.2018, werd negatief afgesloten op 30.07.2018. De toegestane maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

1.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat zij uiteenzetten als volgt:

"2.2 De middelen

M.b.t. de nietigverklaring

Geput uit de schending van artikel 10 én 11 van de Grondwet; artikel 9bis Vreemdelingenwet; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het gelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel;

aangezien de bestreden beslissing blijkt geeft van een totaal gebrek aan realiteitszin door te stellen dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die verzoekers én hun gezin verhinderen de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging in hun land van herkomst;

dat verzoekers na een ononderbroken verblijf van meer dan 8 jaar totaal onworteld is t.a.v. hun land van herkomst - respectievelijk Servië en Kosovo, waarvan hun twee jongste kinderen, geen van beide nationaliteiten hebben ! - en een leven hebben opgebouwd in België, hier duurzaam verankerd zijn én hun kinderen hier vanaf hun 3 jaar naar school gaan en zij aldus terecht verhinderd zijn om de aanvraag in te dienen o.b.v. art. 9 par. 2 van de Vreemdelingenwet;

dat deze verhindering enerzijds wordt ingegeven uit praktische overwegingen daar waar verzoekers t.a.v. hun respectievelijke landen van herkomst onworteld zijn én al een sterkere binding hebben met België én hun kinderen (quasi) uitsluitend een binding met België hebben én anderzijds door dwingende juridische redenen waarbij een terugkeer van verzoekers én hun kinderen als gezin naar hetzij Servië hetzij Kosovo niet mogelijk is omdat zij als gezin geen gemeenschappelijke nationaliteit hebben die hen zou machtigen om toegang te krijgen tot deze landen, waar zij overigens niets meer bezitten en zo goed als geen familie meer hebben;

dat trouwens een aanvraag indienen op de Belgische ambassade van hun landen van herkomst waardoor verzoekers gehouden zouden zijn om aldaar te wachten op de beslissing, hetwelke -zoals in de praktijk blijkt- minstens maanden in beslag kan nemen, juist het voorwerp van de aanvraag teniet zou doen omdat verzoekers én hun kinderen hierdoor de banden en integratie, dewelke zij met België hebben opgebouwd, zwaar dreigen aangetast te zien, niet in het minst voor wat betreft de scholing hier van de minderjarige kinderen van verzoekers, dewelke aldus langdurig zou onderbroken worden, hetwelke vanuit o.a. psychologisch, pedagogisch oogpunt onaanvaardbaar zou zijn omdat deze kinderen (tussen de 15 én 2 jaar) zich juist in een cruciale ontwikkelingsfase van hun leven bevinden;

dat hieruit volgt dat verzoekers aldus aantonen dat er voor hen een onmogelijkheid of bijzondere moeilijkheid was en is voor het indienen van een aanvraag als gezin via de Belgische diplomatieke of consulaire post in hun landen van herkomst;

dat bovendien DVZ in een quasi volledig identiek dossier van het gezin van de (schoon)broer van verzoekers, de heer en mevrouw K. K. – H. D. (O.V. 6.633.656), uit SINT-NIKLAAS dd. 29.01.19 wel besloot tot ontvankelijkheid én gegrondheid van de aanvraag 9bis Vw (zie stukken 2 én 3);

aangezien aldus de bestreden beslissing dan ook niet gestoeld is op een correcte feitenvinding; dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 19.04.19 dan ook niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het gelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook en vooral artikel 10 én 11 van de Grondwet én artikel 9bis Vreemdelingenwet en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt en dat hierdoor ook sowieso de bijlage 13 van 19.04.19 dient vernietigd te worden aangezien deze een gevolg is van/voortvloeit uit de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing; M.b.t. de schorsing van de bestreden beslissing Aangaande het moeilijk te herstellen ernstig nadeel bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening;

dat de bestreden beslissing enerzijds de verblijfsrechtelijke situatie van verzoekers en hun gezin weigert de regulariseren én anderzijds als gevolg zij hierdoor een bevel betekend hebben gekregen om het grondgebied te verlaten;

dat verzoekers en hun zes minderjarige kinderen door hun verblijf in België - thans meer dan 8 jaar - alsook door het feit dat hun minderjarige kinderen hier ondertussen vanaf de kleuterklas tot op heden naar school gaan, een VERREGAANDE INTEGRATIE hebben opgebouwd;

dat de schade aan integratie tengevolge van de verwijdering van het grondgebied reeds als een moeilijk te herstellen nadeel werd beschouwd en verzoekers terzake wensen te verwijzen naar R.v.St nrs. 54.763 en 54.764, 28 juli 1995, T.P.B., 1996, 122;

een terugleiding van verzoekers en hun gezin zou dus zonder twijfel een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweeg brengen.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud de verzoekende partijen het genoemde inzicht verschaffen en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen, wordt niet aangetoond.

In de mate dat de verzoekende partijen aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. Het redelijkheidsbeginsel – waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd – staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn omstandigheden

die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. De verwerende partij oordeelt in de bestreden beslissing dat de door verzoekers aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoekers geven als dusdanig niet aan dat een door hen in hun aanvraag als buitengewone omstandigheid ingeroepen element ten onrechte niet in de boordeling is betrokken. Zij geven wel aan dat de gedane beoordeling niet is gesteund op een correcte feitenvinding en op kennelijk onredelijke wijze werd besloten dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond.

De verzoekende partijen betogen dat zij enerzijds omwille van praktische overwegingen en anderzijds omwille van dwingende juridische redenen zijn verhinderd om een verblijfsaanvraag in te dienen via de gewone procedure. Wat de ingeroepen praktische overwegingen betreft, stellen de verzoekende partijen dat zij gedurende hun verblijf van meer dan acht jaar in België hier duurzaam zijn verankerd en zij zijn onttrokken van hun landen van herkomst, Servië en Kosovo (*sic*). Zij stellen dat zij reeds acht jaar in België verblijven en hier duurzaam verankerd zijn. De kinderen zouden niet de Servische of Kosovaarse nationaliteit hebben. Wat de ingeroepen juridische redenen betreft, wordt gewezen op het gegeven dat de gezinsleden geen gemeenschappelijke nationaliteit hebben waardoor het niet mogelijk zou zijn als gezin naar ofwel Servië ofwel Kosovo terug te keren.

De verwerende partij geeft in de eerste bestreden beslissing aan er geenszins van overtuigd te zijn dat verzoekers kunnen terugvallen op een lang verblijf met de daarmee gepaard gaande integratie in België. De verwerende partij verwijst daartoe naar het feit dat zij België na hun aankomst in 2011 meermaals verlaten hebben, met name voor een asielaanvraag op 12 augustus 2013 in Duitsland, voor een asielaanvraag op 13 augustus 2014 in Frankrijk en het feit dat zij na hun derde asielaanvraag naar Duitsland zijn gegaan waar hun twee jongste kinderen geboren zijn in 2015 en 2016. Vanuit Duitsland zijn ze teruggekeerd naar hun land van herkomst om pas op 4 januari 2018 naar België terug te keren. Verzoekers dienden toen een verzoek om internationale bescherming in dat op 30 juli 2018 definitief werd geweigerd door de Raad. De verwerende partij is van oordeel dat de duur van de procedure – iets meer dan zes maanden – niet als onredelijk lang kan worden beschouwd.

De bestreden beslissing motiveert dat deze elementen niet aantonen waarom het voor hen niet mogelijk zou zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure en dat elementen die betrekking hebben op hun lang verblijf en integratie slechts dienstig zijn bij een onderzoek ten gronde van een aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

De verzoekende partijen tonen niet aan dat deze beoordeling in hun situatie kennelijk onredelijk is. De stelling dat deze elementen wel buitengewone omstandigheden vormen, vindt bovendien geen steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om verblijfsmachtiging moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert ook geenszins dat zijn of haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Integendeel mag net worden aangenomen dat sterke banden met een bepaald land blijven behouden bij een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland. Verzoekers kunnen dan ook niet worden bijgetreden in hun betoog dat het indienen van de aanvraag via de gewone procedure vanuit het buitenland het voorwerp van hun aanvraag, meer concreet hun nauwe banden met en integratie in België, zou tenietdoen.

In de eerste bestreden beslissing kan verder worden gelezen dat de verwerende partij van oordeel is dat zij niet met objectieve gegevens aantonen dat zij geen enkele band meer hebben met Servië of Montenegro waardoor een terugkeer naar dit land voor het indienen van de aanvraag via de gewone procedure voor de gezinsleden volgens haar zonder al te veel problemen mogelijk is.

Er wordt gemotiveerd dat geenszins is aangetoond dat er sprake is van een ononderbroken scholing in België. Verzoekers brengen immers enkel bewijzen van scholing aan van februari tot april 2014 en vertrokken daarna naar Duitsland, dan Frankrijk, dan weer naar Duitsland en vervolgens naar hun land van herkomst. Zij kwamen pas terug naar België op 4 januari 2018.

De bestreden beslissing wijst erop dat de vier oudste kinderen in Montenegro, en de twee jongste in Duitsland zijn geboren en dat de bewering dat de kinderen het Nederlands beter zouden beheersen dan hun moedertaal *“absoluut niet aannemelijk is”*. De bestreden beslissing motiveert waarom het geenszins aannemelijk is dat de kinderen slechts een zeer beperkte scholing kenden in België en dat hun ouders (verzoekers) geen enkel bewijs leveren van het volgen van Nederlandse taallessen, zodat het zeer aannemelijk is dat hun kinderen in de huiselijk sfeer de moedertaal spreken.

Door enkel te volharden dat de voormelde elementen een buitengewone omstandigheid vormen in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, tonen de verzoekende partijen nog niet aan dat de beoordeling van de gemachtigde van de minister steunt op incorrecte feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk is. De verzoekende partijen stellen nog dat een terugkeer naar een van hun landen van herkomst als gevolg heeft dat de scholing van de minderjarige kinderen langdurig zal worden onderbroken, wat vanuit psychologisch en pedagogisch standpunt onaanvaardbaar is omdat de kinderen zich in een cruciale ontwikkelingsfase bevinden. Verzoekers gaan er met hun kritiek evenwel aan voorbij dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing heeft geoordeeld dat een voor de kinderen gepaste scholing ook mogelijk is in de landen van herkomst, minstens dat een aanwijzing van het tegendeel niet voorligt. De verzoekende partijen halen deze motivering niet onderuit, waardoor niet blijkt dat er sprake zal zijn van een onderbreking van de scholing van de kinderen. Deze kan immers worden voortgezet in een van de landen van herkomst. De verzoekende partijen brengen verder geen concrete argumenten naar voor die erop wijzen dat de kinderen, indien zij na een tijdelijke terugkeer naar Servië of Montenegro voor het indienen van de aanvraag mogen terugkeren naar België, niet opnieuw aansluiting kunnen vinden bij het onderwijs in België, of dat dit dan noemenswaardige problemen zou opleveren. Het louter wijzen op de leeftijd van de kinderen tussen twee en vijftien jaar ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen, volstaat in dit verband niet. Wat dit punt betreft, wordt in de eerste bestreden beslissing trouwens nog gesteld dat de scholing steeds heeft plaatsgevonden in illegaal verblijf.

Waar verzoekers aanvoeren dat zij als gezin geen gemeenschappelijke nationaliteit hebben en de eenheid van het gezin niet verzekerd is wanneer zij dienen terug te keren naar hetzij Servië hetzij Kosovo (*sic*), beperken zij zich tot een loutere bewering die niet wordt ondersteund door enig begin van bewijs. Bovendien wordt hun bewering tegengesproken door de vaststelling dat het gezin in 2016 terugkeerde naar Montenegro, waar de jongste twee kinderen geboren werden en die ook de Montenegrijnse nationaliteit kregen. De uiteenzetting van de verzoekende partijen laat niet toe te besluiten dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van

de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.3. Er kan slechts sprake zijn van een schending van de grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, indien de verzoekende partijen met feitelijke en concrete gegevens aantonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld, of ongelijke gevallen gelijk werden behandeld. Een verschil in behandeling tussen categorieën van personen kan verder worden ingesteld, voor zover dat verschil evenwel op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld, rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen. Het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel. *In casu* stellen de verzoekende partijen dat zij zich in een identieke situatie bevinden als het gezin van de (schoon)broer van verzoekers wiens aanvraag om humanitaire redenen wel ontvankelijk en vervolgens gegrond werd verklaard. Zij voegen bij hun verzoekschrift de verblijfsaanvraag van deze familie en hun elektronische verblijfstitels. De verzoekende partijen gaan er met hun kritiek aan voorbij dat een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet telkens individueel dient te worden onderzocht en dat de verwerende partij een grote discretionaire bevoegdheid heeft in dergelijke zaken. Uit de voorgaande bespreking blijkt ook dat de verwerende partij uitgebreid heeft gemotiveerd waarom de aangehaalde elementen niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. De door de verzoekende partijen voorgelegde stukken laten ook niet toe vast te stellen op basis van welke concrete elementen de verblijfsaanvraag van deze andere familie dan ontvankelijk werd verklaard. De eigenlijke beslissing, of een voorbereidend document, wordt niet voorgelegd. Met voormeld betoog tonen de verzoekende partijen nog niet met feitelijke en concrete gegevens aan dat het gaat om twee gelijke gevallen. Een schending van het gelijkheidsbeginsel of van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.4. Het enig middel is ongegrond.

2.5. De verzoekende partijen voeren geen specifieke middelen aan tegen de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Zij stellen in hun middel enkel dat de eerste bestreden beslissing dient te worden vernietigd en dat *“hierdoor ook sowieso de bijlage 13 van 19.04.19 dient vernietigd te worden aangezien deze een gevolg is van/voortvloeit uit de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing”*. Uit voorgaande bespreking blijkt echter dat verzoekers geen gegrond middel hebben ontwikkeld ten aanzien van de eerste bestreden beslissing. Bijgevolg kan het enig middel ook niet leiden tot de vernietiging van de tweede en derde bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend negentien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT